

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. N. P.**, bývajúcej v Š., zastúpenej JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Škultétyho č. 3, proti žalovanému **Ing. R. M.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. Danielom Blyšťanom, advokátom so sídlom v Košiciach, Užhorodská č. 21, **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37 C 138/2011, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010, sp. zn. 6 Co 71/2010, 6 Co 72/2010, 6 Co 73/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením z 2. júla 2010, č. k. 13 C 115/2010-16 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok 33,- € za návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa položky č. 1c Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník JUDr. Juraj Fujerik.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (mimo iného) uznesením z 8. decembra 2010, sp. zn. 6 Co 71/2010, 6 Co 72/2010, 6 Co 73/2010 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o uložení poplatkovej povinnosti žalobkyni (viď výrok III. uznesenia odvolacieho súdu). V odôvodnení uviedol, že na základe jeho výzvy súd prvého stupňa 30. novembra 2010 predložil poverenie z 23. apríla 2010, podľa ktorého zákonný sudca poveruje vyššieho súdneho úradníka JUDr. Juraja Fujerika konaním a rozhodovaním podľa § 5 písm. g/, § 6 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, i/, j/, k/, l/, m/, n/, o/, p/, r/ zákona č. 549/2003 Z. z.

o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov a dodatok č. 4 k rozvrhu práce Okresného súdu Prešov na rok 2010, podľa ktorého bol JUDr. Juraj Fújčík ako vyšší súdny úradník pridelený do senátu 13 C. Z týchto dôvodov súd nepovažoval odvolacie námietky ohľadom obsadenia súdu za opodstatnené. Rozhodnutie o poplatkovej povinnosti ako vecne správne potvrdil, pretože bolo vydané v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. a v zmysle položky č. 1c Sadzobníka, ktorý tvorí jeho prílohu (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním (z 5. apríla 2011 – vid' č. 1. 158 spisu), ktoré doplnila podaním z 18. marca 2014 (č. 1. 291 spisu). Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Vyčítala odvolaciemu súdu, že neprihliadol na to, že uznesenie o poplatkovej povinnosti na okresnom súde bolo neoprávnené vydané vyšším súdnym úradníkom, ktorý mal konať bez poverenia sudcu v tejto veci. Poverenie nebolo súčasťou rozvrhu práce ani obsahom tohto súdneho spisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel pritom k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci však nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo dovolací súd uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako dovolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho

rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1 písm. a/, písm. b/ O.s.p., ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.). Dovolanie žalobkyne preto podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až f/ O.s.p. v dovolaní žalobkyňou namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. V danom prípade dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nerozhodovali súdy nesprávne obsadené ani vylúčení sudcovia.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či konanie netrpí vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. a to pokiaľ ide o otázku správneho obsadenia súdu.

Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008, sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.

Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (vid' tiež § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Sudca môže niektoré zo zverených rozhodovacích právomoci preniesť na súdnych úradníkov, ktorými sú a/ vyšší súdni úradníci, b/ súdni tajomníci, c/ probační a mediační úradníci. V takom prípade vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu samostatne. Poverenie je súčasťou rozvrhu práce alebo súčasťou súdneho spisu (§ 3 ods. 5 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších zmien a doplnkov).

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté touto vadou, podľa § 237 písm. g/ O.s.p. keďže vo veci na súde prvého stupňa (pred uplatnením námietky miestnej nepríslušnosti žalovaným a postúpením veci Okresnému súdu Košice I) konal zákonný sudca

tohto súdu určený rozvrhom práce tohto súdu na príslušný kalendárny rok Mgr. Miloš Kolek (senát 13 C), ktorý poveril s účinnosťou od 1. mája 2010 rozhodovaním pokiaľ ide o súdne poplatky (§ 6 písm. d/ zákona č. 549/2003 Z. z.) vyššieho súdneho úradníka JUDr. Juraja Fujerika – vid' poverenie z 23. apríla 2010 založené v súdnom spise na č. 1. 105. V čase rozhodovania odvolacieho (i dovolacieho) súdu poverenie sudcu už tvorilo súčasť tohto súdneho spisu a preto dovolací súd nemohol považovať námietku žalobkyne za opodstatnenú.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ani opodstatnenosťou tých dovolacích námietok, ktorými dovolateľka spochybňovala správnosť skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. júna 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková